

suos? Quanta benignitate, patientia, & doctrina argues, obsecrabis, & increpabis ipsos lumini rebelles? Quàm suaviter & fortiter omnibus omnia factus!

Domine, qui amas animas, da mihi amorem tui, ut postea ferventer dicam: *Da mihi animas; cetera tolle tibi.* Excita insuper torpescientes Sacerdotes ad te sincero cordis affectu amandum; si enim amaverint te, nonne animas à te ita dilectas & in amorosis tuis visceribus pretiosas, ardentem amabunt? nonne hunc prævium habentes amorem, illarum conversioni, sanctificationi & saluti totis viribus vacabunt? omnia siquidem vincit amor; nescit molimina amor. Utinam ergo tuo excitati amore & adusti, agonizemur omnes pro justitia tua, consumamur certatim pro gloria tua, pro nostra omniumque salute. Amen.

ARTICULUS XVIII.

Signa puri gloria divina zeli.

I. Si in ministerium verbi te ipse non ingeras; uno verbo, si nihil nisi vocante Deo, & suadente direttore tuo suscipias aut agas. Quidquid enim ex propria fit

electione propriam voluntatem redoler. Quò ducit propria voluntas? ad illusionum abyssum; & hinc quò? ad infernum, teste D. Bernardo.

II. Si pueris, rudibus, & pauperibus æquè libenter evangelizes, ac senioribus, doctis, & eximiis viris. Item, si horum omnium confessiones audiendi, omnesque infirmos & agonizantes tuis adhortationibus & precibus adjuvandi æqualiter avidus sis. Reverà est ne apud Deum personarum acceptio? Nonne tanto emptus est pretio pauper, quanto dives?

III. Si ob audientium paucitatem aut duritiam animo non cadas, præsertim quando ex tua parte egisti quidquid ad istorum conversionem necessarium existimasti. Numquid curationem à te exigit Deus? minimè. Cur ergo cura tua contentus non esses?

IV. Si zelus tuus sit pacificus, quietus, mansuetudine ac compassione plenus; si verò in auditores acriter insurgas, si eorum infirmitatibus compati & condolere nescias, numquid Dei spiritum habes? minimè. Quare? quia non in commotione Dominus. Quid illo erga peccatores mansuetius fuit? Quid benignius?

V. Si Deo placere quærens, & non hominibus, si Jesum Christum crucifixum prædicare intendens, & non teipsum, te auditorum captui, omnibus omnia factus, accommodes; quidquid dixerint magistri auribus prurientes, quidquid exigant auditores, lenociniis delectari & demulceri cupientes.

VI. Si æquè libenter prædicaveris quando tibi datur retributio & stipendium, quàm quandò non datur. Et verò, quidni tibi sufficiat Deus, pro cujus gloria laboras? Nonne satis honorificum tibi est eidem procurandæ gloriæ vacare?

VII. Si animæ tuæ saluti & perfectioni, priusquàm alienæ, provideas. Undè si propter instituendas, ediscendas & prædicandas conciones, te ipsum & sensuum ac cupiditatum tuarum mortificationem negligas; si ob eandem causam exercitia spiritualia, scientiam casuum conscientiæ, rubricarum, &c. fastidias; nonne claudicat, malè olet, & suspectus est zelus tuus? Debes quidem diligere proximum tuum sicut teipsum, sed non magis quàm teipsum. *Prior est regula quàm regulatum.* Præterea, quid prodest homini, si &c.

VIII. Si in ovium tibi commissarum cu-

ram ferventiùs quam alienarum incumbas. Undè si pro salvandis extraneis populum tibi demandatum derelinquas & negligas, nonne deplorandus est zelus tuus? Memineris parochiam esse villicationem illam de qua, & non de aliis strictissimam rationem reddes. Quid ergo ad te de his, qui foris sunt, in tuorum detrimentum judicare?

IX. Si aliorum concionibus intersis non ob curiositatem, vel eos in sermone capiendi, te ipsis præferendi, eosque aspernandi causa, sed in simplicitate & humilitate parvuli, te ædificandi gratia.

X. Si læteris quòd socii in ministerium verbi jungantur tecum, præsertim si ob aliorum eminentiorem eloquentiam & uberiorem fructum invidiæ livore non tabescas. E contrà, si exemplo Moysis, Præcursoris, & Apostoli Pauli de his omnibus similiter, & plus si opus sit, gaudeas, quasi de datis tibi talentis, & de fructibus quos iisdem talentis ipse affers. Item, si fortiter & sincerè asseveres te nihil aliud cupere, nisi ut omnes prophetent, & ut indè qualicumque modo cognoscatur, ametur, & honorificetur Deus; & si ob eam causam testificeris coram Deo & hominibus, te esse semper paratum ad media confratribus tuis

exhibenda ut gloriam Dei promoveant; ita ut hæc media petentibus hilari & aperto corde suppedites, quamvis id non nisi cum gloriæ tuæ detrimento fieri certò scias. Durus est hic sermo, durior praxis; sed quibus? illis, qui Evangelicæ abnegationis excellentiam & meritum ignorant, ejusque usum non habent. O insanum gloriæ propriæ desiderium! quot Clericos & concionatores illudis, fascinas & perdis?

XI. Si confratrum tuorum consilia, conciones, aliaque opera, utpotè rationi & recto proborum Dei que judicio consentanea, & ut talia ab illis approbata, permagni tu etiam, ut propria, facias, plurimumque, si se dederit occasio, exaltes; tua verò opera defectibus referta existimans, parvi facias, aut saltem ea silentio prætereas, eaque abscondita esse desideres, ne scandalum pariant, & ut te servum inutilem ore, corde, & animo omnes reputent, ac in minimis habeant. E contrà, si confratrum consilia, opera, &c. quamvis à majori & saniori parte laudata, lividis & torvis oculis respiciens, improbes, eaque clam & palam asperneris; tua autem dumtaxat, quamvis forsan deformia, ad sydera usque exaltes: nonne petulans Pharisæi tibi dominatur

arrogantia? An non serpentina Cæin & non moritura constrictum te tenet invidia?

XII. Si propter infirmitatem, obedientiam, aut ob alia impedimenta, ab honorifico ministerio lætanter desistas, ut super doloris lecto patiaris multa, vel ut infirma ministeria obeas, quamvis hinc oblivioni dandus sis tanquam mortuus à corde; quinimò, quamvis si ita loqui liceat, faciendus postea sis opprobrium hominum & abjectio plebis, feliciter ratus tuam perfectionem, omnesque cordis tui delicias consistere in adimplenda juxta beneplacitum Christi voluntate Dei, quoquo modo id fieri debeat.

XIII. Si vel vanitatis, vel confusionis stimulo, eò quod benè aut malè successerit, non pungaris, nec benedictione movearis, nec maledictione. Quod si propter plausus tibi blandiaris & ad prædicationem anhelus avidius; aut si propter aliquam quam passus es humiliationem, prædicationem fastidias, & ab ea desistere cures, verè te ipsum, non Deum quæris.

XIV. Si in omnibus consiliis, propositis, & actibus tuis beneplacitum Dei magis intendas quàm felicem exitum. Enim verò, si illud Dei beneplacitum quæsieris, quid tua